

ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΩ ΚΑΛΥΤΕΡΑ... (not)					
		1999		2015	
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ	170.000 δρχ	€500	→	€400	160.000 δρχ
ΕΥΡΩΖΩΝΗ (ΕΥΡΩΜΕΝΕΜΕΝΗ) ΓΝ	62 δρχ	€0,18	→	€0,9	306 δρχ
ΒΕΛΓΙΟΝ	100 δρχ	€0,52	→	€1,7	300 δρχ
ΓΥΡΟΠΙΣΤΑ	100 δρχ	€0,29	→	€1,4	400 δρχ
ΦΡΑΝΚΟ	200 δρχ	€1,47	→	€3,0	1.000 δρχ
ΕΛΒΕΡΙΑ (ΕΥΡΩΝΕΜΕΝΗ)	400 δρχ	€1,20	→	€4,0	1.200 δρχ
ΕΥΡΩ	68 δρχ	€0,15	→	€0,9	170 δρχ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΕΥΡΩΝΕΜΕΝΗ)	100 δρχ	€0,30	→	€1,9	600 δρχ
ΓΑΛΛΙΑ (ΕΥΡΩΝΕΜΕΝΗ)	200 δρχ	€0,70	→	€1,3	400 δρχ
ΓΥΡΟΦΙΣΤΑ	1.200 δρχ	€5,00	→	€10,0	6000 δρχ
ΕΚΤΕΡΝΟ ΑΠΟΔΟΣΤΕΥΜΑ	75 δρχ	€0,22	→	€1,20	400 δρχ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (ΕΥΡΩΝΕΜΕΝΗ)	1.200.000 δρχ	€9.391	→	€10.000	4.000.000 δρχ

Από το να ερμηνεύουμε κατά το δοκούν τις όντως **ασαφείς θέσεις της ΛΑΕ σε σχέση με την ανάγκη ή όχι εξόδου από την ΕΕ ή/και από το ευρώ**, θα ήταν ίσως προτιμότερο να δούμε πως οι ίδιοι τις επεξηγούν, όταν δεν κάνουν χειρισμούς διατυπώσεων για να καλύψουν διαφωνίες ή τα νώτα τους.

Πρέπει να διαβαστεί στην Εφημερίδα των Συντακτών το κοινό άρθρο των Α. Νταβανέλου (ΛΑΕ), Μιγκέλ Ουρμπάν (PODEMOS) και Ολιβιέ Μπεζανσενό (NPA).

Σταχυολογούμε:

“Το αποτέλεσμα προδιαγράφεται πλέον από την τρόικα: «Μνημόνιο» ή «Grexit». Στον εκβιασμό αυτόν απαντάμε: «Με την Ελλάδα» και «Austerexit» (Εξοδος από την ευρωλιτότητα). Είναι επείγον να συντονιστούν οι κοινωνικές και πολιτικές αντιστάσεις και τα κινήματα τα οποία, σε διαφορετικές χώρες, αγωνίζονται βήμα το βήμα για να εκδιώξουν τη λιτότητα από την καθημερινότητά μας”.

Δεν υπάρχει λοιπόν δίλλημα Μνημόνιο ή έξοδος! **Άρνηση της εξόδου**, ...δια της εξόδου από την λιτότητα.

Ας τους δώσουμε πάλι το λόγο:

«Για εμάς, το σημαντικότερο είναι να μπει τέρμα στις πολιτικές λιτότητας, είτε στο

πλαίσιο του ευρώ, εάν αυτό είναι εφικτό, είτε έξω από το ευρώ, αν ο πληθυσμός δεν καταφέρνει να επιβάλει τις επιδιώξεις του. Χωρίς να συγχέουμε το μέσο με τον σκοπό, δεν είμαστε υποστηρικτές του ενός ή του άλλου νομίσματος, γιατί το πραγματικό ερώτημα που τίθεται είναι να γνωρίζουμε ποιος ελέγχει αυτό το νομισματικό σύστημα»

Ξανά το ίδιο παραμύθι που πληρώθηκε τραγικά με το ΣΥΡΙΖΑ: «Εμείς τη λιτότητα θέλουμε να καταργήσουμε, αν θα είναι μέσα ή έξω από το ευρώ θα το δούμε». Και το είδαμε.

Ψάξτε στο κείμενο να δείτε κάποια αναφορά στην **έξοδο από την ΕΕ**. Ούτε καν! Εκτός συζήτησης!

Πως δικαιολογούνται όλα αυτά τα τραγικά και απολύτως δογματικά; Μα με την επίκληση της ταξικής και ...αντικαπιταλιστικής οπτικής της αντι-λιτότητας σε αντίθεση με την αντι-ΕΕ τοποθέτηση, που υπόρητα θεωρείται ...εθνικισμός. Το έχουν πιστέψει βαθιά πως η ΕΕ είναι ένα αντικειμενικά προοδευτικό βήμα ενάντια στον εθνικισμό των ξεχωριστών κρατών, ξεχνώντας πως δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια αντιφατική καπιταλιστική ολοκλήρωση, ένα υπερ-όπλο συνένωσης της δύναμης του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, τόσο σε ευρωπαϊκό όσο και στο ξεχωριστό εθνικό πεδίο κάθε χώρας.

Αντικαπιταλιστικός αγώνας χωρίς σύγκρουση και θέση ρήξης και αποδέσμευσης από την καπιταλιστική ολοκλήρωση που συνιστά η ΕΕ, είναι η λέξη χωρίς το όνομά της, δηλαδή ο εκφυλισμός της.

Η άρνηση της τοποθέτησης της αριστεράς για έξοδο, δίνει πράγματι όλο το περιθώριο να νοηματοδοτεί αυτή την προοπτική η ακροδεξιά με αντιδραστικό περιεχόμενο.

Είναι τραγικό: Όσο πιο φιλο-ΕΕ είναι η αριστερά στις μεγάλες καπιταλιστικές χώρες, τόσο ισχυρή εμφανίζεται εκεί η **ακροδεξιά**, φαντάζοντας ειδικά σε πληβειακά στρώματα ως η δύναμη δράσης ενάντια στο ευρωπαϊκό κατεστημένο. Χαρακτηριστική η κατάσταση στη Γαλλία. Και όμως υπάρχουν ρεύματα της αριστεράς που αντιστρέφουν την πραγματικότητα και νοιώθουν και δικαιωμένοι φωνασκώντας: «Σιγά μη πούμε αυτά τα λέει η Λεπέν»! Χαιρετίσματα...

Το ζητούμενο μιας διεθνιστικής ενοποιητικής απάντησης στην Ευρώπη, περνάει μέσα από τη **συντριβή και τη διάλυση** του σημερινού αντιδραστικού οικοδομήματος της ΕΕ. Δε φτάνει αυτό, καθότι υπάρχει οικονομική και πολιτική ανισομετρία: Η συμβολή της αριστεράς σε κάθε χώρα για αυτή τη διάλυση, είναι η **θέση της εξόδου και της αποδέσμευσης** ως

βήμα κλονισμού.

Η έξοδος αυτή δεν είναι ουδέτερη. Όπως η ένταξη και παραμονή κάθε χώρας στην ΕΕ αποτελεί όχι μόνο παραχώρηση εθνικής κυριαρχίας, αλλά ένα ευρύτερο ταξικό σχέδιο των αστικών τάξεων με σαφές αντεργατικό περιεχόμενο, έτσι και η έξοδος αποτελεί ένα **αντίστροφο ταξικό σχέδιο** από τη σκοπιά των καθολικών εργατικών συμφερόντων για κοινωνική χειραφέτηση, δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία σε κάθε χώρα και στην Ευρώπη.

Το αν αυτό θα το πούμε αντικαπιταλιστική έξοδο ή Lexit ή αλλιώς Left Exit (δείτε εδώ τη σχετική συζήτηση στην Αγγλία), ή σκέτη έξοδο, έχει τη μικρότερη σημασία.

Η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ από μόνη της δεν είναι η λύση, αλλά είναι η στοιχειώδης και βασική αφετηρία για να συζητάμε για λύση, πόσω μάλλον σε αντικαπιταλιστική διεθνιστική κατεύθυνση. Η άρνηση αυτής της θέσης, συνιστά υποταγή.

Το ουσιώδες είναι να καταλάβουμε ότι **δεν πρόκειται για παιχνίδι λέξεων, συντμήσεων, φράσεων ή διατυπώσεων**, αλλά για κάτι σοβαρότερο.

Όπως η τοποθέτηση απέναντι στο Μεγάλο ιμπεριαλιστικό Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, κατέστρεψε ολοκληρωτικά ή αναγέννησε επαναστατικά την Ευρωπαϊκή αριστερά, το ίδιο συμβαίνει και τώρα με τη θέση της απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το τραγικό είναι ότι ενώ ο ελληνικός λαός ήρθε μαζικά αντιμέτωπος μέσω και του δημοψηφίσματος με το ερώτημα “ρήξη και έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ ή νέα μνημόνια”, μεγάλα τμήματα της αριστεράς αποδεικνύονται όχι η πρωτοπορία αυτής της κίνησης, αλλά η πεισματική και καθηλωτική βραδυπορία της.